

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **T. V. H.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobyt X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 10 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-762/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-762/ZA-ZA11-HA06-2025, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutečný stav věci, resp. zjištěný skutkový stav nesprávně vyložil, a došel tak k nesprávnému závěru, že nejsou dány podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Podle žalobce žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 14/2011, 5 Azs 105/2004, 3 Azs 12/2003, 5 Azs 47/2003, 3 As 24/2004, 6 A 25/2002 a 2 Azs 8/2004 vztahující se k užití neurčitého právního pojmu a správního uvážení, a to zejména při rozhodování o humanitárním azylu. Podle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce připomněl, že v České republice chce zůstat, protože má ve Vietnamu velké dluhy a bojí se o svůj život, resp. obává se svých věřitelů. Proto je dle žalobce v jeho případě naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby jí soud jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že se žalobce snaží prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany legalizovat svůj pobyt na území ČR, což ovšem nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu podle zákona o azylu. Žalovaný má za to, že námitky žalobce jsou zcela účelové a je přesvědčen, že při rozhodnutí ve věci postupoval zcela v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem vyslovil souhlas a žalobce se poté, co mu soud předestřel možnost tohoto postupu, poskytl mu lhůtu k vyslovení nesouhlasu s tímto postupem a poučil jej o tom, že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k předestřenému procesnímu postupu nevyjádřil.
5. Po prostudování správního spisu a přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.
6. Žalobce v žalobě citoval řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jimiž chtěl podpořit svou žalobní námitku, týkající se nesprávnosti posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Bez jakékoli další (tedy ani pouhým odkazem na adekvátní judikaturu) argumentace týkající se doplňkové ochrany, žalobce v žalobě uvedl, že „*nesprávné posouzení žalobcovy situace se nejostřeji projevuje především (i) ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.*“
7. Soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „*žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právními předpisy bude směřovat jeho přezkum.“

8. Výše rekapitulované velmi obecné a nekonkrétní konstatování žalobce o nesprávném posouzení žalovaného k situaci žalobce ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, které neobsahuje žádnou skutkovou nebo právní argumentaci, tudíž nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jím soud nemohl zabývat.
9. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto srozumitelné. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
10. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.

11. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Soud nemá důvodu, aby se od těchto judikатурních závěrů v posuzovaném případě jakkoli odchýlil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení i humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
12. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaným vyzván, aby se seznámil s obsahem spisu a podklady pro vydání rozhodnutí; tato výzva mu byla doručena do vlastních rukou, avšak žalobce se v určeném termínu k seznámení se s podklady nedostavil. Je tedy evidentní, že žalobce ve správním řízení zcela rezignoval na případné doplnění podkladů pro rozhodnutí o jeho žádosti. Konečně ani v samotné žalobě žalobce netvrdí žádné další okolnosti, k nimž měla žalovaná přihlédnout a které opomněla zhodnotit.
13. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
14. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
15. Předně je třeba na tomto místě znovu zdůraznit, že žalobce napadá toliko závěry žalovaného týkající se absence důvodů pro udělení humanitárního azylu. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že do České republiky přijel z Maďarska, kde chtěl získat práci, ale byl podveden zprostředkovatelem, a proto přijel za prací (vydělat peníze) do České republiky, aby splatil dluhy ve Vietnamu. Z tohoto jeho tvrzení je zcela evidentní, že hlavním důvodem žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který konstantně judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona; např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, *„[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“*

16. Ač tato otázka není součástí žalobních námitek, je třeba konstatovat, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován; ani zde není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.
17. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, dluhy a obava z věřitelů žalobce ve Vietnamu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona. V tomto směru žalovaný zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z žalobcem uváděné judikatury.
18. Udělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu z ekonomických důvodů se zabýval Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, kde uvedl, *„[s]oud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce, včetně návratu do*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlasti, se zřetelem k aktuální situaci v jeho zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.“

19. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. února 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.